

Gazi Üniversitesi
Türk Kültürü ve Hacı Bektaş Velî
Araştırma Merkezi

HACI BEKTAŞ VELÎ

Araştırma Dergisi
Research Quarterly

Güz
Autumn 2005/35

ORTA VE DOĞU KARADENİZ BÖLGESİ'NDE BAYRAKTAR, SANCAKTAR VE ALEMDAR AİLELERİ

Necati DEMİR*

ÖZET

Bu makalede, Orta ve Doğu Karadeniz Bölgesinde bulunan Bayraktar, Sancaktar ve Alemdar aileleri ile ilgili bilgi verilmektedir. Belirtilen üç aile ilgili bilgi verilerken bölgenin tarihî ve sosyal gelişimi-ne de yer verilmiştir. Ayrıca konuyla ilgili olarak Elik Keçisi Efsanesi de anlatılmıştır. Bu bilgiler verilirken Karadeniz Bölgesi'nde yapılan dil, tarih ve kültür araştırmalarından yararlanılmıştır.

ABSTRACT

Information on Bayraktar, Sancaktar and Alemdar families who are in the Middle and East Black-sea Region is presented in this article. Meanwhile, historical and social development of the region is also mentioned. The research on language, history and culture that were carried out in the Blacksea Region is used while this information is being presented.

Anahtar Kelimeler: Bayraktar, Sancaktar, Alemdar, Efsane, Osmanlı Devleti Ordu Teşkilatlanması

Key Words: Bayraktar, Sancaktar, Alemdar, Legend, Organisational Structure of the Army of the Ottoman Empire.

Saha araştırmalarımız sırasında önemle üzerinde durduğumuz konulardan biri de ailelerdir. Ailelere yönelik olarak, “Köyünüzde hangi aileler var, bunlar bu yöreye nereden gelmişler?” sorusuna aldığımız cevaplar, çok büyük bir bilgi birikimi durumuna gelmiştir. Orta ve Doğu Karadeniz Bölgesi'nin nüfus örgüsü, hayâl bile edilemeyecek bir biçimde ortaya çıkmıştır.

Karadeniz Bölgesi Dil, Tarih ve Kültür Araştırmaları çalışmalarımıza Orta ve Doğu Karadeniz Bölümünde devam ederken karşımıza dikkat çekici bir konu çıkmıştır: *Bayraktar, Sancaktar ve Alemdar* aileleri.

Bayraktar, Sancaktar, Alemdar ailelerinin isimlerinin Osmanlı Devleti'nin ordu yapılanması ile ilgili olduğu hemen hemen açıktır. Ancak biz bu ailelerin iki farklı yönü, Uluğ Türkistan bağlantısı ve Türkiye'de iskân etmeleri üzerinde duracağız.

23.07.2002'de Şalpazarı ilçesi Gökçeköy'de alan araştırması yaparken kaynak şahsımız 59 yaşındaki Naci Bayraktar'a, tarafımızdan: “Aileniz bu köye nereden gelmiş?” sorusu yöneltilmiştir. Naci Bayraktar, ailesinin Çepni Türklerine mensup olduğunu, köklerinin Niksar'da bulunduğunu söylemiştir. Ayrıca ailelerinin hayatını devam ettirmesi ile ilgili *Elik Keçisi Efsanesini* anlatmıştır.

Şimdi sıra ile *Bayraktar, Sancaktar, Alemdar* aileleri ile *Çepni-Niksar* ve *Elik Keçisi Efsanesi* bağlantıları üzerinde duralım:

Malazgirt Savaşı'ndan sonra Dânişmendliler Niksar'ı başkent yapmışlar, Karadeniz Bölgesi'ndeki faaliyetleri buradan yönetmişlerdir.¹ Naci Bayraktar'ın yaşadığı yöre, yani Şalpazarı ve Beşikdüzü çevresi Dânişmendlilerin (Çepni Türkmenlerinin) devamı olan Hacıemiroğulları topraklarının uç sınırındadır.

Çepnilerin/Hacıemiroğulları'nın bu yörede kurduğu birliğin adı tarihî kaynaklarda Bayramoğulları Beyliği ya da Hacıemiroğulları Beyliği olarak geçmektedir.² Hacıemiroğulları, köken bakımından Danişmendliler'e dayanmaktadır.³

Danişmendliler'in Orta Karadeniz Bölgesi'ndeki mirasçıları olan Çepni Türkmenleri, bu yörede iki beylik ile yer almışlardır. Bunların biri Danişmendliler'in de merkezi olan Niksar'da kurulan Taceddinoğulları Beyliği,⁴ diğeri ise merkezi Danişmendliler'in sınır kalesinin bulunduğu Mesudiye Kaleköy'de teşkilâtlanan Hacıemiroğulları Beyliği'dir.⁵

Hacıemiroğulları, kendilerinden önce Türk toprakları olan Tokat'ın kuzeyi ve Mesudiye ile, kendilerinin Türk topraklarına kattığı Ordu, Giresun, Samsun'un doğusu ve Trabzon'un batısında hüküm sürmüş, Orta Karadeniz Bölgesi'nin büyük bir bölümünü Türk vatani yapmış Türk beyliğidir. Bu beylik Türkmenleri, ağırlıklı olarak Selçukluların bölgeyi fetih için sınır boyuna yerleştirdiği Oğuzların Çepni boyuna mensuptur.

Bölgedeki Türkmenler, müstakil beylik hâline geldikten sonra çevrelerindeki beyliklerle mücadele içerisinde olmuşlardır. Mesudiye'den sık sık hareket ederek Doğu Karadeniz Dağları'nın zirvesinden doğuya doğru akınlar düzenlemişlerdir. Bu dağlar üzerinde bulunan, ne zamandan ve kimlerden kaldığı belli olmayan çok sayıdaki toplu mezar muhtemelen yörede yüzyıllar boyunca süren mücadelelerin ürünüdür.⁶

Bir yandan akınlar devam ederken bir yandan da Türkler uygun yerlerde iskân edilmiştir. Fırsat buldukça Harşit Irmağı, Aksu Irmağı, Melet Irmağı, Bolaman Irmağı vadilerinden sahile doğru yerleşerek ilerlemişler ve yurt tutmuşlardır. Dolayısıyla Orta Doğu Karadeniz Bölgesi'nin fethi sırasında, büyük mücadeleler Canik Dağları'nın zirvesinde gerçekleşmiştir. Canik Dağları'nın kuzeyinde, Trabzon'a yapılan seferler hariç, büyük savaşlar olmamış ordu biçiminde teşkilâtlanmış Hacıemiroğulları Beyliği halkı, yani Çepni Türkmenleri bölgeyi iskân etmişlerdir.

Osmanlı Devleti'nin fethine kadar Hacı Emir ve oğulları tarafından idare edilen bu beyliğin sınırları, 1403 yılında, sahilde Vakfıkebir'in batısından Terme'ye kadar uzanıyordu. Terme'den güneyde Niksar'ın doğusuna çekilecek bir çizgi, beyliğin batı sınırını oluşturmaktaydı. Güney sınırı Kelkit vadisini takip ediyor, sonra Koyulhisar ve Şebinkarahisar'ı dışarıda bırakacak şekilde, Şebinkarahisar'ın güneyinden Kürtün'e, oradan da Vakfıkebir yakınlarına inen bir hat da, beyliğin doğu sınırını gösteriyordu.⁷

1404 yılında Semerkand'a giderken Trabzon'a uğrayan İspanyol elçisi Clavijo'nun verdiği bilgilere göre Orta Karadeniz Bölgesi'ne Arzamir (Hacı Emir) isimli bir Türk beyi hâkimdir. Bu beyin on bin atlı askeri bulunmakta olup Trabzon Devleti'nden vergi almaktadır.⁸

Bu bölge 1427 yılında Osmanlı Devleti'ne kesin olarak ilhak etmiş, Hacıemiroğulları'na ait topraklar bölünüp kazalar hâline getirilmiştir. Bölge Osmanlılara dahil olunca tahriri yapılmış ve tımar idaresi uygulanmaya başlamıştır.

Osmanlılar yöreyi topraklarına kattıktan sonra Hacıemiroğulları Beyliği'nin eski idarî iç teşkilatlanmasını pek değiştirmemiştir. Dış teşkilatlanmasında ise, 1455-1613 yılları arasında Bolaman Irmağı ve Aksu Irmağı'nı sınır olarak belirleyip bölgeyi üç kazaya bölmüştür. Bolaman Irmağı'nın batı tarafında kalan bölüm *Canik Sancağı*'na katılmıştır.⁹ Bahsedilen iki ırmağın arası *Vilayet-i Bayramlı*, Aksu Irmağı'nın doğusunda kalan kısım ise *Vilayet-i Çepni* (Çepni ili, Çepni memleketi) olarak adlandırılmıştır.

Giresun'un doğu kısmı, Dânişmendliler döneminde Trabzon'un güneyine yerleşmiş Çepniler¹⁰ tarafından Türk topraklarına katılmıştır. Onlar, *Kürtün'den hareket ederek Harşit vadisi yolu ile Karadeniz'e erişmişler ve bu vadinin iki yanındaki güzel toprakları yurt edinmişlerdi*.¹¹ Fatih Sultan Mehmet 1461 yılında gerçekleştirdiği Trabzon seferi sırasında, *Kürtün, Dereli, Giresun, Tirebolu, Eynesil, arasındaki geniş kırlık kesim Çepni beylerinin elinde bulunuyordu*.¹² 1486 yılında kaleme alınmış Trabzon Sancağı tahrir defterine göre bu bölgede *Vilâyet-i Çepni* isimli bir il bulunmaktadır.¹³ *Adı geçen il Giresun'un merkez kazası ile Keşap, Dereli kazalarının topraklarını içine almaktadır. Çepni ilinde 59 köyün varlığı tespit edilmiştir. Bu 59 köyde 2243 vergi nüfusunun yaşadığını görüyoruz*.¹⁴ Bu defterde yer isminden başka Çepnilerle ilgili pek çok bilgi yer almaktadır. Ayrıca XVI. yüzyıl Osmanlı coğrafyacılarından Mehmed Âşîkî'nin verdiği bilgilere göre yörede yaşayan Türk halkından önemli bir kısmı Dânişmendli Çepnilerden meydana gelmektedir.¹⁵

Öyle anlaşılmaktadır ki Niksar ve Mesudiye çevresinde birlikte yaşayan aileler Hacıemiroğulları'nın fetihleriyle Orta Karadeniz Bölgesi'ne dağılarak yerleşmişlerdir.

Trabzon kuşatması sırasında Çepni beyleri ve bölge halkı Fatih'i desteklemiş ve ordusuna katılmışlardır.¹⁶ Trabzon ve çevresi Türk topraklarına katıldıktan sonra çok sayıda Çepni ailesi Trabzon ve Rize'ye yerleşmiştir. *Bayraktar, Sancaktar ve Alemdar* ailelerinin Doğu Karadeniz Bölgesi'ne dağılmaları 1461'den sonra olmalıdır.

Naci Bayraktar'ın *Bayraktarlar, Sancaktarlar ve Alemdarlar* ile ilgili olarak anlattığı bir başka bilgi de, yukarıda da bahsedildiği gibi, *Elik Keçisi Efsanesi*'dir.

Orta ve Doğu Karadeniz Bölgesi'nde hemen hemen her köyün yaylada bir obası vardır. Eskiden köylüler kışın köylerinde otururlar, yazın topluca yaylaya göç ederlermiş. Bu gelenek kısmen devam etmektedir. Fakat eskiden olduğu gibi değildir. Günümüzde az sayıda aile, yaylaya çıkar. Obalarda kalan insanlar, eski günleri anarken gözleri dolar. Hep yayladaki yalnızlıktan şikâyet ederler.

Yaylacılığın canlı olduğu yıllarda, Gökçeköylüler yaylaya göçmüştür. Bir aile köydeki işlerini toparlayamadığı ve hazırlıklarını tamamlayamadığı için birkaç gün gecikmişlerdir. Toparlandıklarında hemen alelacele yola çıkarlar.

Ailenin, biri bir haftalık olmak üzere, dokuz oğlu vardır. Her biri yaylada kullanılacak eşyaları yüklenmiştir. Yükleri çok ağırdır. Sırtlarındaki ağır yüklerle saatlerce yürüdükten sonra ormanlarına çıkarlar. Hepsi çok yorulmuştur. Fakat hem yük hem de bir haftalık bebeği taşıdığı için anne daha çok yorulmuştur. Artık gidecek gücü kalmamıştır.

Daha fazla bu hâlde yola devam edemeyeceğini anlayan annenin aklına bir fikir gelir. Biraz tereddüt ettikten sonra kocasının kulağına: "Nasıl olsa yetişkin sekiz oğlumuz var. Ben bu çocuğu taşıyamıyorum. Şuracıkta bir ağacın kovuğuna bırakalım. Bu da olmayıversin." der. Kocasını önce kabul etmez. Fakat bakar ki olacak gibi değil. Karısının dediğini yapar. Bir ağaç kovuğu bulurlar. Küçük bebeği buraya bırakıp yollarına devam ederler, yaylaya çıkarlar.

Yaylayı o yıl bir salgın hastalık kasıp kavurur. Bu salgın hastalık genç ihtiyar demez, çok sayıda insanın ölümüne sebep olur. Bu ailenin sekiz yetişkin erkek evlâdı da ölenler arasındadır. Aile harap olur. Aynı yıl içerisinde dokuz çocuğu kaybetmenin üzüntüsü içerisinde çaresiz köylerine dönmeye karar verirler.

Dönerken ormana ulaştıklarında bıraktıkları en küçük çocukları akıllarına gelir. Oturup hem diğer çocukları hem de burada bıraktıkları bebek için feryat ederek ağlarlar. Sakinleşince: "Gidip bebeğimizin kemiklerini olsun görelim." derler.

Karı koca bebeği bıraktıkları ağacın yanına yaklaşınca ağacın dibinden büyük bir kuş uçar. Bir keçi de yanında beklemekte. Anne: "Eyvah! Bebeğimi şimdi bu kuş yedi gidiyor. Keşke birkaç dakika evvel gelseydik." der. Bu arada bebeğin ağlama sesini duyarlar. Koşarlar, bakarlar ki bebek yaşıyor. Hem de sağlıklı olarak. Hatta etlenmiş, butlanmıştır. Dünya anne ve babanın olur.

Hemen çocuğu alırlar. Sevinerek yola devam ederler. Fakat biraz önce çocuğun yanından kalkan elik keçisi bunların peşini bırakmaz. Feryat edip bağırır. Onlar ilerde keçi arkada köye kadar gelirler.

Keçiyi köyden uzaklaştıramazlar. Bakarlar olacak gibi değil. Bebeği beşikle birlikte bir dağın zirvesine çıkarırlar. Keçi gelip bebeği emzirir, sever, okşar, geri gider. Bir sonraki gün tekrar geri gelir. Aile de her gün aynı işi çocuk büyüyene kadar yapar. Çocuk büyüyünce keçi kaybolup gider.

Bu çocuk Bayraktar ailesinin devamını sağlar. Beşiği bıraktıkları yerin ismi *Beşikdağı* olur. Yakın zamanda Beşikdağı'nın eteklerinde yerleşim yeri kurulur. Beşikdağı'nın eteklerinde olduğu için buraya *Beşikdüzü* ismi verilir. Yani Trabzon'a bağlı Beşikdüzü ilçesinin isminin alması bu efsaneye dayanmaktadır.

Aynı efsane 5 Temmuz 1997'de tarafımızdan Ordu ili Ulubey ilçesi Durak köyünde ikamet etmekte olan Rasim Elikçioğlu'ndan¹⁷ da derlenmiştir. Durak köyünde oturan bu ailenin soyadı elik keçisinden dolayı *Elikçioğulları* kalmıştır. Oturdıkları mahallenin ismi ise *Elikçioğulları Mahallesi*dir. Bebeği, keçinin emzirmesi için bıraktıkları yerin ismi *Beşikavlusu*, buradan köye giden yola da *Beşikboğazı* denmektedir.

Elik Keçisi efsanesinden dolayı Orta ve Doğu Karadeniz Bölgesi'nde keçi avlanmaz. Keçi avlayan veya öldüren kişinin çok büyük belalarla karşı karşıya kalacağına inanılır.

Bu efsanenin bir benzeri, *Ana Geyik* adıyla Giresun'un Çanakçı ilçesinde de derlenmiştir.¹⁸

Elik Keçisi/Ana Geyik Efsanesi Hacıemiroğulları Beyliği'nin iskâna açtığı bölgede anlatılması, tesadüf olmasa gerekir. Bu konunun tarihî bir alt yapısının olduğu da ortaya çıkmaktadır. Muhtemelen Gökçeköy'deki Bayraktar Ailesi, Giresun'un

Çanakçı ilçesindeki aile ve Ulubey'in Durak köyündeki Elikçioğulları aynı kökten gelmektedir. Zaman içerisinde Şalpazarı'nda oturan aile Osmanlı ordusunda aldığı görevden dolayı *Sancaktar* ismini almış olmalıdır. Bu efsaneye bağlı aileler arasındaki tarihî bağları ortaya çıkarabilmek için yeni araştırmalara gerek bulunmaktadır.

Konunu bir başka yönü de Orta ve Doğu Karadeniz'de anlatılan *Elik Keçisi/Ana Geyik Efsanesi* ile *Türeyiş Destanı*'ndaki benzerliklerdir. Çin kaynaklarında şöyle bir efsane geçmektedir:

"Wu-sun'ların Kralına Kun-mo derler. İşittiğimize göre, bu kralın babasının, Hunların batı sınırında küçük bir devleti varmış. Hun Hükümdârı, bu Wu-sun Kralına taarruz etmiş ve Kun-mo'nun babası olan bu kralı öldürmüştü. Kun-mo da, o sıralarda çok küçükmüş. Hun Hükümdarı ona kıyamamış. Çöle atılmasını ölümlü ile kalımının, kendi kaderine bırakılmasını emretmiş. Çocuk çölde emeklerken, üzerinde bir karga dolaşmış ve gagasında tuttuğu eti, ona yavaşça yaklaşıp vermiş ve uzaklaşmış. Az sonra çocuğun etrafında, bu defa dişi bir kurt dolaşmağa başlamış. Kurt da çocuğa yanaşarak memesini çocuğun ağzına vermiş ve iyice emzirdikten sonra yine oradan uzaklaşmış. Bütün bu olan biten şeyleri, Hun Hükümdarı da uzaktan seyredermiş. Bunları görünce, çocuğun kutsal bir yavru olduğunu anlamış ve hemen alıp adamlarına vermiş. İyi bir bakımla da büyütülmesini emretmiş. Çocuk büyüyerek bir yiğit olmuş. Hun Hükümdarı da onu ordularından birine komutan yapmış. Gittikçe gelişen ve başarı kazanan çocuğa gönül bağlayan Hun Hükümdarı, babasının eski devletini ona vererek, onu Wun-sun Kralı yapmış ..."¹⁹

Her iki efsanedeki benzerlikler gerçekten dikkat çekicidir. Uluğ Türkistan'da yalnız kalan çocuğa *kuş* ve *kurt* yardım eder. Orta ve Doğu Karadeniz Bölgesi'ndeki bu ailenin yaşamasını ise *kuş* ile *keçi/geyik* sağlar. Türk kültürünün binlerce yıl sonra bir başka coğrafyada bilinç altının ortaya çıkması gerçekten ilginçtir.

DİPNOTLAR

* Doç. Dr., Cumhuriyet Üniversitesi Eğitim Fakültesi-Sivas

¹ Dânişmendli Devleti'nin ağırlıklı nüfusu Çepniler idi. Çepnilere ait yer isimlerinin büyük bir çoğunluğunun Anadolu'nun kuzeyinde yoğunlaşması bunun bir delilidir diyebiliriz. Ayrıca Türklerin Anadolu'da inşa ettiği ilk büyük eserlerden biri olan ve günümüze ulaşan *Niksar Ulu Camii*'nin 1145 yılında *Çepnizâde Hasan Efendi* tarafından yaptırılması ve yine Niksar'da *Çepnibey* ismiyle bir mahallenin bulunması önemli deliller olsa gerektir. 1455 yılında kaleme alınan tahrir defterine göre Ordu sınırları içerisinde Çepnilere ait dört yer ismi bulunmaktadır. Bunlardan Habsamana'ya bağ-

- lı Çepni karyesinde yaşayan iki kişinin adının *Bayram veled-i Mehmed Çepni* ve *Yusuf veled-i Ahmed Çepni* olması dikkat çekicidir. Niksar Serenli beldesinde bir çeşmenin üzerinde *Çepnilerin damgası* bulunmaktadır. Kürtün, Şal pazarı ve Beşikdüzü'nde *Çepni kültürü* canlılığını korumaktadır (Geniş bilgi için bk. Ali Çelik, Trabzon-Şal pazarı Çepni kültürü, Trabzon Valiliği Yay., Trabzon 1999.
- 2 Faruk Sümer, *Tirebolu Tarihi*, Tirebolu Kültür ve Yardımlaşma Derneği Yay., İstanbul 1992, s.3; Yaşar Yücel, *Kadı Burhaneddin Ahmed ve Devleti (1344-1398)*, Sevinç Matbaası, Ankara 1983, s.89, nu. 86.
 - 3 Kadı Burhaneddin, Hacımiroğulları Beyliği'ne saldırıda bulunan Taceddin Bey'e gönderdiği mektupta: "Onların atalarından miras kalmış mülküne göz dikip düşmanlık ve kavga yolunu tutmuş, dostluk ve kardeşlik haklarını çiğnemişsin." şeklinde ifade kullanması, bunun bir delili olsa gerektir (Aziz b. Erdeşir-i Esterâbadî, *Bezm u Rezm*, Çev. Mürsel Öztürk), Kültür Bakanlığı Yay., Ankara 1990. s. 311). Ayrıca bir tesadüf değilse Ordu yöresinin 1455 tarihli tahrir defterinde "Bayramdanışmend" ismiyle kaydedilen köy, bir geçişi anlatmaktadır.
 - 4 İsmail Hakkı Uzunçarşılı, *Anadolu Beylikleri*, TTK Yay., Ankara 1988, s.153-154.
 - 5 Mesudiye ilçesine bağlı Kaleköy'de bulunan Hacımiroğulları Beyliği'ne ait saray, kale ve kümbetler ile mezar kitabeleri büyük oranda tahrip olmuştur. Buna rağmen beyliğin ilk merkezi olduğunu ortaya koyacak deliller hâlâ mevcuttur.
 - 6 Perşembe Yaylası, Kumru Düzoba Yaylası, Ulubey Kirazlık köyü Kızılot mevkii, Yeşilce Beldesi ve Eğriçon Tepesi'ndeki toplu mezarlar bunlardan bazılarıdır. Bu mezarlıklarla ilgili anlatılan efsaneler, Oğuz öncesi Türklerle Müslüman Türklerin mücadeleleri ile ilgilidir.
 - 7 Bahaeddin Yediyıldız, *Ordu Kazası Sosyal Tarihi*, Kültür ve Turizm Bakanlığı yay., Ankara 1985, s. 41; Kazım Dilcimen, *Canik Beyleri*, Samsun 1940, 1403 den sonra Canik mıntıkası haritası. Dilcimen, beyliğin doğu sınırını Giresun'un yakınlarında göstermiştir. Ancak 1515 tarihli Trabzon Sancağı Tahrir Defteri'ndeki bilgilerden anlaşıldığına göre sınır Vakfikebir yakınlarına kadar uzanmaktadır.
 - 8 Ruy Gonzlez de Clavijo, *Embajada à Tamorlan*, Madrid 1943, s.83.
 - 9 Mehmet Öz, *XV-XVI. Yüzyıllarda Canik Sancağı*, TTK Yay., Ankara 1999.
 - 10 Mehmed Âşikî'nin Trabzon'un güneyi ve batısındaki dağları "Çepni Dağları" olarak isimlendirmesi, bu bölgede Çepnilerin nüfus yoğunluğundan dolayı olsa gerektir (Faruk Sümer, "Çepniler-III", *Türk Dünyası Tarih Dergisi*, S.57, Eylül 1991, s.12, nt. 2'den naklen).
 - 11 Sümer, agm, s.10.
 - 12 Sümer, agm, s.9.
 - 13 Sümer, agm, s.13-17.
 - 14 Faruk Sümer, "Çepniler -IV-", *Türk Dünyası Tarih Dergisi*, S. 58, Ekim 1991, s.5.
 - 15 Faruk Sümer, *Oğuzlar*, İstanbul 1992, s. 246'dan naklen.
 - 16 Faruk Sümer, *Tirebolu Tarihi*, s.48.
 - 17 *Elik Keçisi Efsanesi*, memur emeklisi olan ve hâlen Ulubey ilçesi Durak köyünde ikâmet eden Rasim ELİKÇİÖLÜ'nden 5 Temmuz 1997 tarihinde tarafımızdan derlenmiştir. Adı geçen kaynak şahıs ilkokul mezunu olup 1941 doğumludur.
 - 18 Bilgehan Atsız Gökdağ-Cengiz Coşkun, "Giresun Efsaneleri", *Giresun Kültür Sempozyumu (30-31 Mayıs 1988) Bildirileri*, İstanbul 1988, s.211-212.
 - 19 Bahaeddin Ögel, *Türk Mitolojisi*, C. I, TTK Yay., Ankara 1993, s.14.

HOŞ SEFA GELMİŞSİN HACI BEKTAŞ'A

Her ne için uğramışsan bu yere
Hoş sefa gelmişsin Hacı Bektaş'a
Temenna eylersen gerçek bu ere
Hoş sefa gelmişsin Hacı Bektaş'a

Sözünü anlayıp özünü alan
Yeter insanlığa bilgisi kalan
Kültürün merkezi deyip de gelen
Hoş sefa gelmişsin Hacı Bektaş'a

Gelip de geçtiysen eğer bir zaman
Unutma görgünü bilgini aman
Dostlarından dostluk istersen heman
Hoş sefa gelmişsin Hacı Bektaş'a

Sözümüz insana özümüz Hakk'a
Yeşil taç giyenler giymemiş taka
Kerbela çölünde olduysan saka
Hoş sefa gelmişsin Hacı Bektaş'a

Gelene yol açık gelmeyen kalsın
Arıda mucize, petekte balsın
Gönülden gönüle dost mu ararsın
Hoş sefa gelmişsin Hacı Bektaş'a

İlimle bilimle aydın töremiz
Kemal Atatürkçü bütün yöremiz
Sevgi barış ile geldiysen deriz
Hoş sefa gelmişsin Hacı Bektaş'a

Ali Turab kültürünün merkezi
Alemi cihana duyulmuş sesi
Gelir de dinlersen bir dost nefesi
Hoş sefa gelmişsin Hacı Bektaş'a

Ali ÖZCIVAN